



## MÁLOKOMU POKÁNÍ DĚS A HRŮZU NAHÁNÍ

Foto: Chaloupka

**Při našem posledním setkání, vážení pánové, jsme se zastavili u oltáře. A jak zajisté víte, hovoříme o oltářním stole neboli menze, centrálním místě eucharistického slavení, stole Pánovy hostiny. Není proto divu, když mu kněží a jáhnové při příchodu vzdávají úctu políbením, případně i okouřením.**

### A STEJNĚ TAK OKOUŘUJEME KADIDLEM I OLTÁŘNÍ KŘÍŽ

Znamením kříže také pokračuje mešní bohoslužba; to už jsme se ovšem přesunuli k sedes. Ano, nezmyl jsem se: nezačíná, pokračuje. Už minule jsme si přece řekli, že bohoslužba začíná příchodem kněze s asistencí a vstupním zpěvem.

Znamení kříže dělá společně kněz i všichni přítomní – ať duchovní, ať laici, všichni se sjednocujeme jedním a týmž gestem. Je to výraz dvojí skutečnosti – jednak takto společně vyjadřujeme, že skutečně vytváříme jedno jediné Kristovo tělo, jednak se tak symbolicky stavíme pod Kristův kříž a dáváme najevo, že od tohoto kříže očekáváme spásu.

Znamení kříže je vlastně nejkratší vyznání víry v Boha ve třech Osobách. Říká-li tedy kněz „ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“, můžeme si v tu chvíli uvědomit, že Bůh žije intenzivním vnitřním životem ve společenství Osob. A právě tak my, kteří jsme byli stvořeni k Božímu obrazu, v tu chvíli vytváříme osobní společenství jakožto obraz Největější Trojice.

Následuje pozdrav, jímž se hlavní celebrant obrací k přítomným lidem – ke spo-

lečenství církve. Také v něm – v rozšířené formě – zmiňuje božské Osoby. Tímto pozdravem nás krom toho upozorňuje na to, že Pán je přítomen mezi námi. Je to přece Duch Svatý, který z nás vytváří Kristovo tělo ke slávě Boha Otce. A všichni na tento pozdrav odpovídáme – co platí pro kněze, platí i pro lid.

### SPOLEČENSTVÍ KAJÍČNÍKŮ

Pak přichází „několik minut pravdy“. To je ta chvíle, kdy si uvědomíme, že bychom si mohli řádně sáhnout do svědomí, a že by taky nejspíše nebylo nejčistší. Také tehdy vystupuje do popředí jeden z aspektů církve, i když se nám to nezdá. Církev totiž není spolek dokonalých a bezchybných ideálů; církev je společenství lidí, kteří hřeší – ale kteří si to uvědomují a kteří prosí za odpuštění. Jen se zkusme podívat na jednotlivé způsoby, jak toto kající smýšlení projevujeme.

Asi nejznámější způsob úkonu kajícího je ono populární „vyznám se“. Je pravda, že v tu chvíli každý z nás mluví jen za sebe, tedy v čísle jednotném. Ale oslovuje v tu chvíli všechny přítomné, kterým přiznává svou slabost a které prosí o přímělu. A k přímělu je zvána i Matka Boží, všichni andělé a svatí – do hry tedy vstupuje i ta část církve, která už dospěla do nebeské slávy, takže církev vítězná. Na ni bychom jistě neměli zapomínat – vždyť spolu s ní vytváříme jedno jediné společenství.

Někdy také můžeme vyznat svoje viny jinými slovy – prosbou o smilování a vyznáním, že jsme proti Pánu zhřešili. Zde je snad ještě lépe znát důraz na společenství církve;

říkáme totiž „smiluj se nad námi“, „hřešili jsme“, „odpusť nám“... Je to dáno také tím, že hřích má společenský rozměr a zraňuje Kristovo tělo, společenství ve víře.

Nejinak je tomu i v poslední možnosti kajícího úkonu, kde opakovaně voláme „smiluj se nad námi“. Jsme to my, Boží lid, který prosí o odpuštění. Je to církev, nevěsta Kristova, která se obrací s pokornou prosbou na svého Ženicha. A jejím jménem také úkon kajícího uzavírá kněz, který rovněž mluví v množném čísle – smiluj se nad námi, nikoli jen nade mnou, odpusť nám, nejen mně, doved' nás, ne pouze mne.

Sluší se ovšem podotknout, že zvolání „Pane, smiluj se“, respektive ve své řecké podobě „Kyrie, eleison“, není v pravém slova smyslu kající prosba. Takto totiž ve starověku vítali panovníka, který přicházel mezi své poddané, a v tomto smyslu církev toto zvolání převzala do své bohoslužby. Kdybychom hledali hebrejskou variantu, našli bychom ji v radostném zvolání Hosana. Těmito slovy vítáme vítězného Krále králů, který přichází mezi nás.

A za pozornost také stojí možná alternativa úkonu kajícího. Zvláště v neděli a v čase Velikonoc se totiž doporučuje nahradit jej kropením vodou. Tím se totiž připomíná náš křest, klíčový prvek církve. Křtem jsme se stali součástí církve, od křtu se odvozuje naše všeobecné kněžství, díky němuž se můžeme podílet na eucharistické slavnosti.

**Tak tedy plodné podílení!**

jáhen Zdeněk Drška

# ANO, PANE, PŘIJÍMÁM!

PŘÍBĚH SESTRY MARIE VOJTĚCHY HASMANDOVÉ

DÍL 2.

Orim

NEUMANNEUM BYL RODNÝ DŮM SVATÉHO JANA NEPMUKA NEUMANNA. V DOBĚ PŘÍJEZDU SESTRY PŘEDSTAVENÉ VOJTĚCHY SLOUŽIL JAKO DOMOV DŮCHODCŮ.



NA POZEMCÍCH BYLO TŘEBA MNOHO PRÁCE. DŮM VYPADAL SPIŠ JAKO STATEK NEŽ JAKO ÚSTAV.



KOMUNITU TVOŘILY MÍSTNÍ SESTRY A SESTRY ZE ZRUŠENÉHO ÚSTAVU V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH, KTERÉ PŘIŠLY SE SVOU BÝVALOU MATKOU PŘEDSTAVENOU ILONOU.



SESTRO ILONO, PŘIŠLA JSEM SE S VÁMI PORADIT ...



SESTRO ILONO, MA'M TAKOUY PROBLÉM...



SESTRO ILONO, DOSTALA JSEM TENTO DOPIS, CO NA NĚJ ŘÍKÁTE?



SESTRA VOJTĚCHA SI VELMI VAŽILA NA'ZORU STARŠÍ SESTRY. POKOROU SI ZÍSKALA SRDCE NEJEN SESTRY ILONY, ALE I CELEHO SPOLEČENSTVÍ. SESTRA ILONA ZE'MŘELA O ROK POZDĚJI V NA'RVČI SESTRY VOJTĚCHY.

